

Lesninger 32. søndag i det alminnelige kirkeår (år B)

1. lesning 1 Kong 17,10–16

Enken bakte et lite brød av melet og kom ut med det til Elija

I de dager gjorde Elija seg i stand og gikk til Sarepta. Da han kom til byporten, fikk han se en enke som gikk og sanket ved. Han ropte til henne og sa: «Hent litt vann til meg i en skål, så jeg får drikke!» Da hun gikk for å hente vann, ropte han etter henne: «Ta også med et stykke brød til meg!»

Hun svarte: «Så sant Herren din Gud lever: Jeg eier ikke en brødbit; jeg har bare en håndfull mel i krukken og litt olje i kruset. Nå går jeg her og sanker noen vedpinner og vil gå hjem og lage til mat til meg og sønnen min. Så kan vi spise og legge oss til å dø.»

Elija sa til henne: «Vær ikke redd! Gå hjem og gjør som du har sagt! Men bak først et lite brød av melet, og kom ut til meg med det! Siden kan du lage til noe for deg og din sønn.

For så sier Herren, Israels Gud: Melkrukken skal ikke bli tom, og det skal ikke mangle olje i kruset til den dag Herren sender regn over jorden.»

Hun gikk og gjorde som Elija hadde sagt, og siden hadde de mat i lang tid, både han og hun og folket i hennes hus. Melkrukken ble ikke tom, og oljen i kruset tok ikke slutt. Det gikk som Herren hadde sagt ved Elija.

Responsoriesalme Sal 146 (145),7. 8–9a. 9bc–10

Omkved: Lov Herren, min sjel!

Herrens troskap varer til evig tid.
Han gir de undertrykte rett
og mat til dem som hungrer.
Herren løser de fangne.

Herren åpner de blindes øyne,
han reiser den som er bøyet.
Herren verner den som er fremmed,
for enker og faderløse er han en støtte.

Herren elsker de rettferdiges vei,
de ugudelige fører han på blindvei.
Herren er konge for evig,
han er Sions Gud fra slekt til slekt.

2. lesning Hebr 9,24–28

Kristus er blitt ofret én gang for alle for å bortta de manges synder

Det tempel Kristus trådte inn i, var ikke det som ble til ved menneskehånd, som en etterligning av det virkelige; nei, inn i selve himmelen gikk han, for å tre frem som vår hjelper for Guds åsyn. Heller ikke var det for å ofre seg gang på gang, slik ypperstepresten hvert år går inn i helligdommen med blod som ikke er hans eget; i så fall måtte han også ha gjentatt sin lidelse gang på gang, helt fra verden ble til. Men som det er, har han åpenbart seg én gang for alle, nå ved tidenes ende, for å ofre seg selv, og derved gjøre synden til intet.

Og like så visst som det er menneskets lodd å dø en eneste gang og deretter bli dømt, så er også Kristus blitt ofret én gang for alle for å bortta de manges synder; og når han for annen gang kommer til syne, er det ikke lenger for syndens skyld, men for å fullbyrde frelsen for dem som venter på ham.

Halleluja Matt 5,3

Halleluja.

Salige er de som vet seg fattige,
for himlenes rike er deres.

Halleluja.

Evangelium Mark 12,38–44

Denne fattige enken her, hun gav mer enn noen av de andre

På den tid underviste Jesus folket og sa:

«Se opp for de lovkyndige! De liker å gå omkring i side kåper og motta folks hilsener på gaten. De vil sitte fremst i synagogen og ha hedersplassene i gjestebud. De beriker seg på enkers bekostning og gjør seg til av sine lange bønner. Men en desto strengere dom skal de få!»

Jesus satte seg like overfor templets skattkiste og så på folk som la penger i kisten; ofte kom det rike, som gav meget. Så kom det en fattig enke og la to lepta i den (det svarer til en kvart romersk as).

Da kalte han disiplene til seg og sa: «Sannelig, det skal dere vite, at denne fattige enken her, hun gav mer enn noen av de andre som har lagt penger i kisten. For alle de andre gav av sin overflod, men hun gav av sin fattigdom, alt hun eide, alt hun skulle hatt til å leve av.»